

Sygn. akt I C 507/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2019 roku w Jaśle

sprawy z powództwa Kancelarii (...) S. A. z siedzibą w K.

przeciwko J. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 507/18 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 06.02.2019 r.

Powód Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu

05.04.2018 r. domagała się zasądzenia od pozwanego J. P. kwoty 3.092,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 12.05.2016 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych.

Powód wywodził swoje roszczenie z faktu cesji wierzytelności dokonanej na jego rzecz przez (...) Sp. z o.o. (wcześniej (...) Sp. z o.o.) w dniu 24.10.2016 r. Wskazał, że wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej (...) pomiędzy pozwanym a cedentem na kwotę 2.500 zł. Pozwany nie spłacił zadłużenia, na które składa się kwota pożyczki – 2.500 zł, prowizja 686,64 zł, odsetki umowne – 30,12 zł oraz opłaty dodatkowe 13,44 zł. Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jaśle.

Pozwany, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawił się na nią, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Wobec nieobecności prawidłowo zawiadomionego pozwanego J. P. na rozprawie 06.02.2019 r., Sąd, stosownie do regulacji art. 339 k.p.c., wydał wyrok zaoczny.

W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda

o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). W przypadkach, w których nie wchodzi w rachubę przyjęcie prawdziwości twierdzeń powoda co do

okoliczności faktycznych, konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego co do tych twierdzeń i ich dowodowa weryfikacja. Sąd miał na uwadze, że w sporach z konsumentami należy zachować szczególną ostrożność przy ocenie ewentualnego przyjęcia za prawdziwe twierdzeń, zawartych w pozwie, zwłaszcza w sprawach, w których konsument nie podejmuje jakiegokolwiek obrony. Przy czym za niedopuszczalne należy uznać rozumowanie, zgodnie z którym z samego faktu milczenia pozwanego można wnioskować o potwierdzeniu przez niego prawdziwości twierdzeń powoda. Stąd za minimum w tego rodzaju sprawach należy uznać obowiązek przedstawienia umów, potwierdzających istnienie wierzytelności

i legitymacji czynnej do jej dochodzenia przez powoda. Podkreślić przy tym należy, że sama możliwość wydania wyroku zaocznego nie zmienia rozkładu ciężaru dowodu, określonego w powołanych przepisach art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.

Podstawę roszczenia strony powodowej w przedmiotowej sprawie stanowił - poza art. 720 § 1 k.c. - także art. 509 § 1 k.c. zgodnie z którym: wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

W ocenie Sądu powód nie zdołał w przedmiotowym postępowaniu udowodnić swojej legitymacji czynnej. Należy wskazać, że powód nie jest pierwotnym wierzycielem pozwanego, a swoją legitymację czynną wywodzi z twierdzenia o przeniesieniu tejże wierzytelności na swoją rzecz przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

Okoliczności tej nie można jednak w żadnym razie uznać za udowodnioną w oparciu o przedłożoną do akt sprawy kserokopię wyciągu z umowy przelewu wierzytelności z (...) (k.12 - 13) wraz z wydrukiem wyciągu z Załącznika nr 1 a (k. 26). Przedłożona do akt sprawy kserokopia wyciągu wskazuje na przejście wierzytelności pomiędzy cedentem a powodem jako cesjonariuszem, ale w samej swej treści nie konkretyzuje tych wierzytelności odsyłając do załącznika nr 1 a i 1 b. Oznacza to, że kluczowa dla sprawy okoliczność tj. określenie przedmiotu przelewu zawarte jest w załączniku stanowiącym integralną część umowy przelewu. Tymczasem znajdujący się w aktach sprawy wyciąg z załącznika nr 1a został przedstawiony jako zwykły wydruk, nie opatrzony podpisami stron umowy, ani nawet nie poświadczony za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie adwokata. Taki niepotwierdzony wydruk, niestanowiący dokumentu, nie może - zdaniem Sądu - zastąpić dokumentu, na którego bazie powstał, niedopuszczalne jest również prowadzenie dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Ustawodawca dopuszcza bowiem możliwość zastąpienia oryginału dokumentu jedynie odpisem poświadczonym za zgodność z oryginałem przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (art. 129 § 2 k.p.c.). Skoro tak, to nie można przyjąć, że może być on również zastąpiony zwykłym, niewierzytelionym odpisem (którego najpowszechniejszym rodzajem jest kserokopia). Wyrażona w art. 129 § 1 i 2 k.p.c. reguła - lege non distinguente - dotyczy również dokumentów elektronicznych. Ponieważ ustawodawca dopuścił elektroniczne poświadczenie dokumentu wyłącznie w postępowaniach obsługiwanych przez system teleinformatyczny (art. 129 § 2¹ k.p.c.), we wszystkich innych przypadkach strona, która na taki dokument się powołuje, a nie zamierza przedstawić sądowi jego oryginału, powinna wykonać tradycyjny odpis dokumentu (np. wydruk) i złożyć go do akt sądowych - po uprzednim uwierzytelnieniu przy zachowaniu wymogów określonych w ustawach korporacyjnych (art. 4 ust. 1b ustawy- Prawo o adwokaturze, art. 6 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, art. 9 ust. 3 ustawy o rzecznikach patentowych, art. 31 ustawy o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej).

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że nie tylko legitymacja procesowa czynna powoda nie została wykazana, ale równie wątpliwe jest samo istnienie wierzytelności opisanej w pozwie. Strona powodowa nie zaferowała żadnego miarodajnego dowodu dla potwierdzenia faktu istnienia wierzytelności względem pozwanego w wysokości 3.092,88 zł, na którą to kwotę składać się miała kwota 2.500 zł kapitału pożyczki, 686,64 zł prowizji za udzielenie pożyczki oraz 30 zł tytułem odsetek i 13,44 zł jako kosztów wezwań do zapłaty.

Strona powodowa wywodziła, iż umowa pożyczki z(...) na kwotę 2.500 zł udzielona została pozwanemu w ramach umowy ramowej nr (...) niemniej najmniejszego dowodu zawarcia tej umowy nie zaferowano. Przedłożony bowiem wydruk umowy ramowej pożyczki nie zawiera podpisu pozwanego, trudno zatem było przyjąć jej zawarcie tylko na podstawie twierdzeń strony powodowej. Z żadnych innych zaferowanych przez powoda dowodów nie wynika

również, aby pozwany ujawnił skutecznie w postaci elektronicznej swoją wolę zawarcia umowy pożyczki. Skoro zatem strona powodowa wywodziła zawarcie rzeczony umowy za pomocą środków porozumiewania się na odległość, to niewątpliwie również winna przedstawić tego dowód. Tego jednak zabrakło. Nie negując samej możliwości zawierania umowy na odległość, nie można z kolei utrzymywać, iż nie wymaga to w ogóle dowodzenia.

Wskazać trzeba, iż zgodnie z zapisami przedłożonej umowy ramowej stanowić ona miała podstawę do udzielania pożyczek na wnioski pożyczkobiorcy. Warunki kolejnych umów pożyczek miałyby być potwierdzane pożyczkobiorcy pisemnie lub przesyłane mu drogą elektroniczną (§1). Nadto wedle zapisów §3 umowy ramowej pożyczkobiorca mógł wnioskować o pierwszą pożyczkę rejestrując się i tworząc konto użytkownika na stronie internetowej (...). W świetle umowy pożyczkobiorca po prawidłowym wypełnieniu formularza rejestracji, przekierowany zostaje do serwisu usług płatniczych celem przekazania opłaty rejestracyjnej w wysokości 0,01 zł lub 0,50 zł. Dokonanie tej czynności jest akceptacją przez pożyczkobiorcę warunków umowy ramowej pożyczki. W tym zakresie powód nie przedstawił dowodu dokonania rejestracji przez pozwanego w serwisie, w szczególności nie przedstawił elektronicznego dokumentu potwierdzającego przelew przez pozwanego 0,01 zł na konto (...) sp. z o.o. tytułem pożyczki, a zatem nie wykazał zawarcia umowy ramowej.

Nie stanowi dowodu na tę okoliczność także wydruk - nie wiadomo w istocie z czego dokonany - a mający stanowić podgląd przelewu kwoty 2.500 zł tytułem pożyczka kredyto24 nr 9trop3 ze wskazaniem statusu – zrealizowany, ze wskazaniem daty wykonania wypłaty na 11.04.2016 r. (k. 20). Strona powodowa nie przedłożyła dowodu przelewu na rzecz pozwanego kwoty 2.500 zł, który mógłby stanowić dokument elektroniczny sporządzony na podstawie art. 7 ustawy Prawo bankowe. W materiale dowodowym sprawy brak nadto dowodu wysłania pozwanemu elektronicznego powiadomienia o decyzji w sprawie wniosku o pożyczkę, formularza informacyjnego wraz harmonogramem spłat oraz terminem spłaty pożyczki. Co za tym idzie, nie można też było zweryfikować warunków na jakich umowa pożyczki miała być zawarta, terminu jej spłaty jak i kosztów z jej zawarciem związanych. Jednocześnie brak dowodu wysłania do pozwanego wezwań do zapłaty, czy to w formie pisemnej czy elektronicznej przez pożyczkodawcę, co rodziłoby podstawę do oceny zasadności żądania w zakresie kwoty 13,44 zł stanowiącej zgodnie z pozwem koszt wezwań do zapłaty.

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie powołanych przepisów, w tym art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. oraz art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.